

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **J. P.,** zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2015, č. j. KUJI 44733/2015, sp. zn. OOSČ 561/2015 OOSC/182, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 4. 2017, č. j. 33 A 47/2015 - 21,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení nadepsaného rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2015, č. j. KUJI 44733/2015, sp. zn. OOSČ 561/2015 OOSC/182 (dále jen napadené rozhodnutí), jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 21. 5. 2015, vypravenému dne 29. 5. 2015, č. j. MMJ/OD/4225/2015-11 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Posledně uvedeným rozhodnutím byl stěžovatel shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, kterého se měl dopustit tím, že dne 21. 1. 2015 v 13:40 hodin na křižovatce ulice Žižkova s ulicí U Cvičiště v Jihlavě jako řidič motorového vozidla nerespektoval na světelném signalizačním zařízení signál s červeným

světlem „Stůj“ a na tento signál se s vozidlem rozjel křižovatkou. Za spáchání předmětného přestupku mu byla uložena pokuta ve výši 2500 Kč.

[2] Krajský soud v napadeném rozsudku dospěl k závěru o nedůvodnosti žaloby, když konstatoval, že prvostupňový orgán dostál svým povinnostem ve smyslu zásady materiální pravdy, neboť při zjišťování skutkového stavu nezůstal pouze u konstatování úředního záznamu o spáchání přestupku a oznámení o přestupku, ale provedl řádné dokazování svědeckými výpověďmi tří zasahujících policistů, jež neobsahovaly žádné rozpory. Neakceptoval tvrzení stěžovatele, že byly správní orgány povinny za daných okolností podrobněji zkoumat kupříkladu rozmístění policistů ve služebním vozidle či provést rekonstrukci celé situace.

[3] K výhradám stěžovatele k použitelnosti těchto svědeckých výpovědí krajský soud konstatoval, že nelze připustit stěžovatelův výklad, že výpovědi policistů nejsou jako důkaz zásadně postačující. Dodal však, že je povinností správních orgánů klást důraz na posouzení věrohodnosti získaného důkazu a postupovat obzvláště pečlivě a obezřetně při hodnocení jeho vypovídací hodnoty. V nyní projednávaném případě dle krajského soudu výpovědi policistů obstojí i z tohoto hlediska. Doplnil, že k závěru o nevěrohodnosti policisty jako svědka by musely přistoupit další indicie, které by tomu nasvědčovaly. V posuzovaném případě však krajský soud žádnou takovou okolnost neshledal. Obecný poukaz stěžovatele na údajnou existenci tzv. čárkového systému nemůže v této souvislosti obstát, neboť stěžovatel nejen že žádným způsobem neprokázal, že by právě policisté přináležející k dotčenému policejnímu orgánu byli obdobným způsobem hodnoceni, ale ani neoznačil žádné konkrétní okolnosti, z nichž by vyplývalo, že by policisté vystupovali vůči jeho osobě jakkoliv nestandardně. Vše naopak nasvědčuje tomu, že zasahující policisté postupovali zcela nezaujatě a plnili pouze svoji služební povinnost v intencích zákona.

[4] Krajský soud nepřisvědčil ani stěžovatelově námitce o nedostatcích výroku prvostupňového rozhodnutí. Vymezení skutku považoval krajský soud se zcela jednoznačné a nezaměnitelné s jiným jednáním stěžovatele. Pokusy stěžovatele o zpochybnění jednoznačnosti vymezení místa přestupkového jednání ve skutkové větě prvostupňového rozhodnutí považoval krajský soud za spekulativní a účelové.

[5] Krajský soud přisvědčil stěžovateli, že postupem žalovaného byl zbaven možnosti namítat podjatost úřední osoby, současně však konstatoval, že se nedomnívá, že by toto dílčí pochybení představovalo takovou vadu řízení, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Stěžovatel navíc v žalobě neuvedl žádný konkrétní důvod, který by nasvědčoval podjatosti oprávněné úřední osoby a který by mohl vyústit v rozsudek o zrušení napadeného rozhodnutí, a jeho námitku tak soud označil za účelovou. Stěžovatel byl nadto ve správním řízení zastoupen zmocněncem Ing. M. J., jehož obstrukční strategie jsou krajskému soudu známy z jeho úřední činnosti i z judikatury Nejvyššího správního soudu.

[6] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“

[7] Stěžovatel předně setrvává na námitce, že bylo kráceno jeho právo namítat podjatost oprávněné úřední osoby, čemuž přisvědčil i krajský soud. Nesouhlasí však s argumentací krajského soudu k této námitce. Za prvé rozporuje závěr krajského soudu, že se jednalo o účelovou námitku, protože byl stěžovatel zastoupen Ing. J., který je osobou spjatou s projektem nechcipokutu.cz. Stěžovateli není zřejmé, že by občanské sdružení nechcipokutu.cz, o. s., jehož předmětem je v zásadě dobročinná činnost spočívající v ochraně lidských práv proti „zvůli“ úřadů, bylo kdy účastno jakékoli obstrukce ve správním či soudním řízení. Nesouhlasí ani s tím, že měl stěžovatel možnost informaci o tom, kdo bude v jeho věci oprávněnou úřední osobou, zjistit nahlédnutím do spisu u žalovaného. Stěžovatel zdvořile požádal žalovaného o tuto informaci a ten mu ji sdělil, avšak bezprostředně poté rozhodl. Neexistoval žádný důvod k tomu, aby zástupce stěžovatele cestoval téměř 300 km za účelem nahlédnutí do spisu.

[8] Ani argument soudu, dle kterého stěžovatel neuvedl důvody podjatosti úřední osoby ani později, není dle stěžovatele relevantní, když sám soud uznává, že nelze vznášet námitku podjatosti po pravomocném ukončení správního řízení. Navíc krajský soud není věcně příslušný posuzovat podjatost úřední osoby v prvním stupni, neboť by tím stěžovatele krátil na dvou instancích přezkumu. Nadto stěžovatel v žalobě konstatoval, že zde existují skutečnosti, pro které má za to, že Mgr. A. R. je podjatá. Poněvadž žalovaný ve svém vyjádření tomuto tvrzení nijak neodporoval, má stěžovatel za to, že postačovalo v žalobě uplatnit prosté tvrzení, nebylo-li vyloučeno správním spisem; hlouběji je odůvodňovat či prokazovat je dle stěžovatele relevantní pouze za situace, popře-li jej žalovaný, což se v tomto případě nestalo. Stěžovatel nově uvádí, že důvody podjatosti Mgr. R. plynou z kupní smlouvy na koupi použité pračky, která nebyla druhé straně dodána v tvrzené kvalitě; nebyly jí vráceny ani uhrazené finanční prostředky.

[9] Stěžovatel setrvává i na námitce, že dle výroku prvostupňového orgánu nelze postavit najisto, kde mělo k přestupku dojít. Ve výroku rozhodnutí je konstatováno, že k přestupku došlo na křižovatce ulice Žižkova a ulice U Cvičiště, přičemž však není možné seznat, po které ulici stěžovatel ke křižovatce přijížděl. Krajský soud považoval uvedenou námitku za spekulativní a účelovou, a tudíž nedůvodnou. Krajský soud však dle stěžovatele neobjasnil, jaké důvody jej k uvedenému závěru vedly. Dle stěžovatele totiž nelze určit, ze které strany měl stěžovatel k předmětné křižovatce přijet, a není ani zřejmé, ve kterém směru, zda ve směru k obchodu BČS ONO, nebo ve směru k čerpací stanici TankONO. Uvedené určení je dle stěžovatele zcela zásadní, neboť stěžovatel může i zpětně dohledat svědky procházející či projíždějící po předmětné ulici apod. Není ani možné přezkoumat, zda je v místě skutečně takový semafor, který zvlášť upravuje jízdu pro odbočování a pro přímý směr, není možné přezkoumat jeho řádnou viditelnost apod. S přihlédnutím k těmto okolnostem nelze dle stěžovatele považovat určení místa spáchání přestupku za dostatečné.

[10] Stěžovatel v žalobě namítal rovněž to, že správní orgán vycházel při zjišťování skutkového stavu toliko ze svědeckých výpovědí policistů, přičemž se nezabýval posouzením jejich věrohodnosti. Stěžovatel přitom odkázal na konkrétní zdroje, které svědčí o tom, že věrohodnost svědectví policistů může být snížena. Stěžovatel navrhl, aby správní rozhodnutí bylo zrušeno, aby správní orgán mohl věrohodnost svědeckých výpovědí zvážit v kontextu stěžovatelem tvrzených skutečností, zejména v kontextu

názoru Veřejného ochránce práv. Krajský soud uvedenou námitku nepovažoval za důvodnou, neboť výpovědi policistů vyznívaly v tom smyslu, že se stěžovatel uvedeného jednání dopustil. Stěžovatel se však domnívá, že je povinností správního orgánu zabývat se alespoň elementárně tím, zda svědek vůbec mohl vidět to, co tvrdí, že viděl. Proto bylo dle stěžovatele na místě zabývat se i rozmístěním policistů ve vozidle. Stěžovatel dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 – 63. Stěžovatel až při podání žaloby zjistil, že v policejním sboru je zakořeněn „čárkový systém“, což je dle jeho názoru velice relevantní. Proto bylo na místě napadené rozhodnutí zrušit a v novém řízení zjišťovat, zda se tento motivační systém týkal i zasahujících policistů.

[11] Stěžovatel v řízení před krajským soudem navrhl také předvolat svědky, konkrétně dva spolujezdce, kteří byli přítomni dotčeného jednání. Stěžovatel uznává, že není úplně „košer“ svědky navrhovat až v řízení před krajským soudem, nicméně má za to, že přestupkové řízení je ovládáno inkviziční zásadou, a bylo tedy na správním orgánu, aby vyslechl veškeré relevantní svědky i bez návrhu stěžovatele. Pokud se identita svědků nepodávala ze spisu, jedná se dle stěžovatele o porušení povinnosti policistů podle § 58 odst. 2 písm. d) zákona o přestupcích. Stěžovateli nelze vytýkat, že byl po celou dobu správního řízení pasivní, když pochybení stojí primárně na straně správních orgánů. Ty dostatečně nehájily práva stěžovatele, ač je to jejich povinnost.

[12] Krajský soud navíc uvedl, že výslech svědků považuje za nadbytečný, neboť je přesvědčen, že skutkový stav byl náležitě ozřejmen již v řízení před správními orgány. S tím stěžovatel nesouhlasí, neboť dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71, má za to, že aby soud mohl odmítnout provedení důkazu, musí být navržené důkazy irelevantní (nesouvisející s projednávanou věcí) nebo nevěrohodné a své závěry musí soud náležitě odůvodnit, což se v této věci nestalo.

[13] Stěžovatel s ohledem na uvedené navrhuje rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[14] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odkázal zejména na odůvodnění napadeného rozhodnutí a vyjádření k žalobě a uvedl, že trvá na věcné správnosti svého rozhodnutí. Navrhl kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

[15] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Kasační stížnost splňuje podmínky řízení a je projednatelná.

[16] Nejsou však přípustné všechny uplatněné námitky. Podle § 109 odst. 5 s. ř. s. *ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží.* Stěžovatel až v kasační stížnosti uvádí, že podjatost oprávněné úřední osoby má spočívat v následcích kupní smlouvy na použitou pračku, která byla předána s vadami. Ust. § 109 odst. 5 s. ř. s. představuje právní úpravu, která brání tomu,

aby byly do řízení o kasační stížnosti vnášeny tzv. skutkové novoty, tedy nová tvrzení o určitých skutečnostech, s nimiž při svém rozhodování nebyl krajský soud seznámen. Nejvyšší správní soud by se tak dostal do role soudu nalézacího, nikoliv pouze přezkumného. Zároveň tento mechanismus má vést účastníky soudního řízení správního k tomu, aby všechny jim známé relevantní okolnosti pro posouzení věci uplatnili již v řízení před krajským soudem, a nikoliv až v řízení o kasační stížnosti. Poněvadž stěžovateli nic nebránilo uvedenou skutečnost uplatnit již v řízení před krajským soudem, Nejvyšší správní soud k ní nemůže přihlížet.

[17] Důvodnost kasační stížnosti pak zdejší soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Ze spisu byly zjištěny následující skutečnosti podstatné pro projednávanou věc. Na základě oznámení o přestupku a písemného materiálu předloženého orgány Policie ČR, Krajského ředitelství policie kraje Vysočina, Územního odboru Jihlava, bylo se stěžovatelem zahájeno přestupkové řízení. Ve věci bylo dne 21. 5. 2015 provedeno ústní jednání, na které se stěžovatel, ač řádně předvolán, bez omluvy nedostavil. Při tomto ústním jednání bylo prvostupňovým orgánem provedeno dokazování obsahem policejního spisu, jehož součástí je oznámení přestupku ze dne 19. 2. 2015, oznámení sepsané na místě samém po spáchání přestupku zakročujícími policisty, úřední záznam ze dne 28. 1. 2015 a výpis z evidenční karty řidiče ze dne 18. 2. 2015. Dále byli jako svědci vyslechnuti zasahující policisté L. S., M. D. a M. M., kteří shodně uvedli, že se stěžovatel uvedeného jednání dopustil. Z jejich výpovědí vyplynulo, že jako členové hlídky zastavili se služebním vozidlem na ul. Žižkova v Jihlavě před světelným semaforem na ul. Žižkova za motorovým vozidlem RENAULT, které stálo v přímém směru jízdy, tedy v jízdním pruhu, kudy jeli i oni, a to z důvodu, že na semaforu svítila červená. V momentě, kdy se na semaforu rozsvítila zelená šipka doprava, se motorové vozidlo zn. RENAULT rozjelo rovně směrem k BČS ONO, a to ještě v době, kdy však stále v jejich směru jízdy svítila na semaforu červená. Policisté poté, co řidič motorového vozidla zastavil na parkovišti u OD TERNO, provedli kontrolu vozidla i řidiče. Při kontrole bylo řidiči sděleno, že se dopustil přestupku tím, že projel křižovatku na červenou. Poněvadž řidič s uvedeným nesouhlasil, bylo na místě sepsáno oznámení o přestupku. Na základě provedeného dokazování považoval prvostupňový orgán za prokázané, že se stěžovatel jemu vytýkaného protiprávního jednání dopustil, čímž naplnil skutkovou podstatu podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 5 zákona o silničním provozu. Prvostupňové rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno dne 2. 6. 2015, kdy si jej osobně převzal.

[20] Dne 5. 6. 2015 obdržel prvostupňový orgán blanketní odvolání proti uvedenému rozhodnutí podané zmocněncem stěžovatele Ing. M. J. Součástí podání byla také žádost o sdělení oprávněné úřední osoby, aby bylo případně možné namítat její podjatost. Následně byl stěžovatel vyzván k doložení plné moci a k doplnění chybějících náležitostí odvolání. Dne 17. 6. 2015 pak prvostupňový orgán obdržel plnou moc opravňující Ing. J. k zastupování stěžovatele. Odvolání doplněno nebylo. Ve spise se nachází také vyrozumění ze dne 24. 6. 2015, jehož obsahem je sdělení, že oprávněnou úřední osobou v předmětné

věci je Mgr. A. R. Toto vyrozumění bylo do datové schránky dodáno dne 24. 6. 2015; doručeno dne 3. 7. 2015 přihlášením do datové schránky. Dne 29. 6. 2015 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. K jeho doručení došlo rovněž 3. 7. 2015 přihlášením do datové schránky.

[21] Stěžovatel předně rozporuje závěr krajského soudu o účelovosti námitky ohledně nemožnosti namítat podjatost oprávněné úřední osoby s ohledem na jeho zastoupení Ing. J., který je osobou spjatou s projektem nechcipokutu.cz, neboť stěžovateli není známo, že by uvedené občanské sdružení vytvářelo jakékoli obstrukce ve správních řízeních.

[22] K uvedenému Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud považoval námitku za účelovou i z dalších důvodů, jak bude popsáno níže, a navíc obstrukční procesní strategii nespojoval s projektem nechcipokutu.cz, nýbrž přímo se stěžovatelovým zástupcem Ing. M. J. Jak již v minulosti judikoval Nejvyšší správní soud, „*soudy ani správní orgány nerozhodují ve vakuu, účastníci a jejich právní zástupci na straně jedné a orgány veřejné moci na straně druhé nutně reflektují i určitou zkušenost, kterou spolu bezprostředně „úředně“ učinili. Není proto porušením procesní rovnosti, resp. rovnosti zbraní, pokud orgán veřejné moci např. při plnění své poučovací povinnosti vezme v úvahu, že se určité osobě – opakovaně a soustavně vystupující v pozici účastníka řízení nebo zmocněnce v typově obdobných řízeních – již příslušných procesních poučení mnohokrát dostalo, že je již proto není nutné opakovat, neboť pro danou osobu musí být postup orgánu veřejné moci předvídatelný. Úvahám ad hominem se nelze dost dobře vyhnout ani při hodnocení, zda procesní kroky účastníka řízení nebo jeho zástupce nevykazují znaky obstrukcí nebo dokonce zneužití práva, neboť takový závěr je možno učinit zpravidla až s jistou zkušeností s tím, jak taková osoba v jiných správních (a soudněsprávních) řízeních vystupovala.*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2016, č. j. 6 As 106/2016 – 31, všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na stránkách www.nssoud.cz). Jak krajský soud uvedl, Ing. M. J. představuje právě tento případ. Jeho obstrukční procesní strategie je známá rovněž Nejvyššímu správnímu soudu, a to z mnoha předchozích řízení, v nichž vystupoval v pozici zmocněnce přestupců (jako příklad lze uvést např. řízení vedená pod sp. zn. 2 As 181/2015, sp. zn. 7 As 275/2015, sp. zn. 8 As 94/2015, sp. zn. 9 As 34/2015, a další). Uvedená námitka proto není důvodná.

[23] K samotné námitce nemožnosti namítat podjatost v řízení před žalovaným Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že ačkoli se jednalo o pochybení žalovaného, který nevyčkal doručení oznámení o tom, kdo bude ve věci oprávněnou úřední osobou stěžovateli a de facto mu tak znemožnil namítat její podjatost, nejednalo se o vadu takové intenzity, která by v tomto případě působila nezákonnost napadeného rozhodnutí. Stěžovatel měl možnost uplatnit námitku podjatosti jako žalobní bod v řízení před soudem. Ačkoli stěžovatel v žalobě uvedl, že může uvést hned několik skutečností osobního charakteru, pro které lze u Mgr. A. R. pochybovat o její nepodjatosti, ani jednu konkrétní skutečnost nesdělil a jeho námitka tak zůstala v rovině zcela obecného a ničím nepodloženého tvrzení. Ačkoli se stěžovatelem lze souhlasit, že správní soud není věcně příslušný rozhodovat o námitce podjatosti vznesené proti oprávněné úřední osobě, může však rozhodnout o zrušení napadeného rozhodnutí pro porušení stěžovatelových práv a zavázat žalovaného povinností takovou skutečnost posoudit, pokud by na základě

žalobních tvrzení vzniklo důvodné podezření, že oprávněná úřední osoba byla ve věci podjatá. Poněvadž se však stěžovatel omezil pouze na obecná a ničím nepodložená konstatování, nebylo lze jeho námitce vyhovět. Obdobně Nejvyšší správní soud rozhodl např. v rozsudcích ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016 - 52, nebo ze dne 27. 9. 2017, č. j. 8 As 254/2016 - 67. S ohledem na uvedené nelze souhlasit se stěžovatelem, že vzhledem k tomu, že uvedenou skutečnost žalovaný nerozporoval, postačovalo uvést prosté tvrzení o možné podjatosti úřední osoby. Námitka proto není důvodná.

[24] Stěžovatel setrvává rovněž na své žalobní námitce, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí není dostatečně specifikováno místo spáchání přestupku. Nejvyšší správní soud uvádí, že s předmětnou námitkou se již dostatečné zabýval krajský soud na straně 8 rozsudku a Nejvyšší správní soud jeho závěry považuje za správné.

[25] Podle § 68 odst. 2 správního řádu se *(v)e výrokové části (...) uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.* Podle § 77 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, ve znění účinném pro projednávanou věc, jenž blíže specifikuje náležitosti výroku rozhodnutí o přestupku, platí, že *(v)ýrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).*

[26] Jak plyne z judikatury správních soudů, v zájmu právní jistoty obviněného musí být skutek ve výroku popsán dostatečně určitě, aby nebyl zaměnitelný s jiným skutkem (srov. např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, č. 1546/2008 Sb., obdobně ve vztahu k trestným činům § 120 odst. 3 trestního řádu). V tomto smyslu slouží výrok rozhodnutí ústavní hodnotě právní jistoty. Je tak klíčovou normativní částí rozhodnutí, na kterou musí být kladeny vysoké formální požadavky, jak to ostatně konstatoval také krajský soud (obecně k významu výrokové části rozhodnutí srov. např. rozsudek ze dne 9. 12. 2009, č. j. 1 As 67/2009 - 64, bod 26).

[27] Rozšířený senát v usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73, dovodil, že vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu (přestupku) musí vždy spočívat ve specifikaci deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o přestupcích, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž

skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě. Ze všech těchto důvodů odmítl rozšířený senát úvahu, že postačí, jsou-li tyto náležitosti uvedeny v odůvodnění rozhodnutí. Identifikace skutku neslouží jen k vědomosti pachatele o tom, čeho se měl dopustit a za jaké jednání je sankcionován. Shodně se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2005, sp. zn. 3 Ads 21/2004, je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Řádně formulovaný výrok, v něm na prvním místě konkrétní popis skutku, je nezastupitelnou částí rozhodnutí; toliko z něj lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaké opatření či sankce byly uloženy, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoliv odůvodnění) může být vynucen správní exekucí apod.

[28] Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je skutek vymezen následovně: J. P., nar. X, bytem X, X, je vinen z přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu, kterého se dopustil tím, že dne 21. 1. 2015 v 13:40 hod. na křižovatce ul. Žižkova – U Cvičiště v Jihlavě jako řidič motorového vozidla tovární značky RENAULT, reg. značky X stojícího v jízdním pruhu pro přímý směr jízdy před světelným signalizačním zařízením na ul. Žižkova nerespektoval na světelném signalizačním zařízení signál s červeným světlem „Stůj“ a na tento signál se s vozidlem rozjel a křižovatkou projel ve směru k BČS ONO.

[29] V nyní projednávané věci má Nejvyšší správní soud za to, že přestupek stěžovatele byl ve výroku popsán nezaměnitelným způsobem. Nesouhlasí proto se stěžovatelem ohledně jeho tvrzení, že místo spáchání přestupku, jak jej označil správní orgán, není vymezeno dostatečně určitě. Dle zdejšího soudu je místo spáchání přestupku popsáno velice detailně a konkrétně a stěžovatelovy snahy o jeho zpochybnění nejsou na místě. Z uvedeného výroku je zcela evidentní, že stěžovatel jel ve svém vozidle po ulici Žižkova v jízdním pruhu pro přímý směr jízdy ve směru k benzínové čerpací stanici ONO (tzn., že jel po ulici Žižkova, nikoli po ulici U Cvičiště, jak se snaží navodit stěžovatel), zastavil před semaforem na ulici Žižkova, na kterém následně nerespektoval světelný signál s červeným světlem. Uvedené popsání místa spáchání přestupku dostojí všem zákonným i judikatorním požadavkům.

[30] Stěžovatel dále namítá, stejně jako v žalobě, že správní orgán měl důkladněji posuzovat věrohodnost svědeckých výpovědí zasahujících policistů, neboť je známo, že v policii funguje tzv. čárkový systém, a měl dále zkoumat další okolnost, zejména rozmístění policistů ve vozidle.

[31] Co se týče námitek, jejichž cílem je zpochybnit věrohodnost výpovědí policistů s odkazem na tzv. čárkový systém, Nejvyšší správní soud konstatuje, že takovéto obecné tvrzení bez dalšího nemůže způsobit pochybnosti o věrohodnosti výpovědí zasahujících policistů. Otázku věrohodnosti svědeckých výpovědí zasahujících policistů řešil Nejvyšší správní soud již mnohokrát, proto lze odkázat na jeho konstantní judikaturu, podle níž lze

obecně policistu považovat za nestranného svědka (tj. nikoliv nutně věrohodného), nevyplývá-li z okolností konkrétního případu něco jiného (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007 č. j. 4 As 19/2007 - 114). To plyne ze skutečnosti, že policisté jsou úředními osobami a nemají za normálních okolností na výsledku přestupkového řízení zájem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 83/2010 - 63), naopak v případě nepravdivého svědectví by mohli počítat s přísným služebním, popř. trestněprávním postihem. Věrohodnost policistů jako svědků mohou snižovat také důkazy svědčící o jejich zaujatosti vůči osobě obviněného (například z důvodu osobních sporů v soukromoprávních věcech). V rozsudku ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 - 63, Nejvyšší správní soud poukázal na to, že i systém hodnocení a odměňování policistů může vzbudit pochybnosti o jejich nestrannosti, přistoupí-li k němu další okolnost spočívající například v neobvykle důkladné prohlídce stavu vozidla při běžné silniční kontrole, k níž chybí adekvátní vysvětlení. O zaujatosti policistů dále mohou svědčit rozpory v jejich výpovědích. V nyní posuzovaném případě takové pochybnosti o věrohodnosti svědeckých výpovědí nevyvstaly. Výpovědi policistů jsou vzájemně souladné, konzistentní a nevykazují žádné logické rozpory či nejasnosti. V projednávané věci nebyl zjištěn ani žádný jiný motiv, proč by policisté měli zájem na stíhání žalobce, než prostý výkon jejich služby. Stěžovatel se jejich výpovědí neúčastnil, ačkoli byl řádně předvolán a jeho žalobní tvrzení o možném čárkovém systému jsou pouze ničím nepodloženými spekulacemi. Z materiálů založených ve správním spise není patrno žádné nestandardní chování či „nepřiměřená míra horlivosti“, jako byla shledána například ve věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 7 As 83/2010. Otázkou věrohodnosti zasahujícího policisty jako svědka se zdejší soud zabýval též v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114, v němž vyslovil, že „*k osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil. Nebyla proto shledána důvodnou námitka stěžovatele, že správní orgány i krajský soud vycházely v dané věci z „trojjediného zdroje“, jímž bylo „Oznámení přestupku“, úřední záznam a svědecká výpověď téhož policisty. Ostatně s ohledem na povahu věci se jiný v úvahu přicházející důkaz nenabízí.*“ Uvedené závěry lze aplikovat i na nyní posuzovaný případ, neboť i zde kasační soud neshledal žádnou okolnost vedoucí k závěru o jakékoliv zaujatosti zasahujících policistů. Uvedená námitka proto není důvodná.

[32] Pokud jde o námitku, že správní orgán vycházel toliko ze svědeckých výpovědí policistů jako z jediného řádného a použitelného důkazu, Nejvyšší správní soud na tomto postupu nespatřuje ničeho nezákonného. Správní orgán prvního stupně provedl řádné dokazování obsahem policejního spisu a výslechem tří zasahujících policistů. Přestupek, kdy řidič motorového vozidla nerespektuje signál s červeným světlem „Stůj“ na světelném signalizačním zařízení a přejede křižovatku, nepochybně patří mezi přestupky pozorovatelné pouhým okem. Protože takový přestupek trvá jen okamžik, není jej možné (bez přípravy) nijak zdokumentovat (například fotografií či videozáznamem), proto věrohodné svědectví policistů zpravidla představuje jediný důkaz o jeho spáchání. V posuzovaném případě všichni svědci shodně popsali, za jakých okolností se měl stěžovatel

dopustit přestupku a jak probíhala následná kontrola. Policisté, kteří se služebním vozem stáli za stěžovatelovým vozidlem, zpozorovali, že stěžovatel přejel křižovatkou v přímém směru jízdy v okamžiku, kdy bylo na semaforu pro tento směr jízdy pořád červené světlo. Následně, poté co stěžovatel zastavil na nedalekém parkovišti, byla provedena kontrola řidiče a vozidla a bylo sepsáno oznámení o přestupku, neboť s jeho spácháním stěžovatel nesouhlasil. V řízení přitom nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by uvedený závěr měly jakkoli zpochybnit. S ohledem na to, že provedené dokazování dostatečně objasnilo průběh skutkového děje, nebylo v přestupkovém řízení nutné dále zkoumat např. rozmístění policistů ve vozidle nebo provádět rekonstrukci apod. Uvedená námitka proto není důvodná.

[33] Konečně, pokud jde o neprovedení důkazu výslechem svědků navržených stěžovatelem (jeho údajných spolujezdců) v řízení před krajským soudem, Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že jejich provedení by bylo nadbytečné. Ačkoli stěžovatel cituje z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71, nesprávně je vykládá. Podle tohoto usnesení „*[ž]alobní tvrzení či důkazní návrhy krajský soud nemůže odmítnout jako opožděné nebo účelové jen proto, že je obviněný z přestupku neuplatnil, ač tak učinit mohl, v řízení před správními orgány. Krajský soud však na základě skutkového a právního stavu věci, který je povinen v mezích žalobních bodů přezkoumat, může tato žalobní tvrzení shledat irelevantními nebo nevěrohodnými a důkazní návrhy k jejich prokázání odmítnout jako nadbytečné, dospěje-li k závěru, že správní orgány zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku. Tyto své závěry musí krajský soud náležitě odůvodnit.*“ Rozšířený senát dále uvedl, že „*V rámci přezkumu napadeného rozhodnutí je krajský soud povinen zkoumat, zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostály své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu).*“

[34] Stěžovatel má za to, že z citovaného usnesení rozšířeného senátu vyplývá, že aby krajský soud mohl odmítnout provést důkaz k tvrzenému zpochybnění skutkového stavu, musí tvrzení, které mají navržené důkazy prokázat, být irelevantní (tj. nemající relevanci k dokazované skutečnosti), nebo nevěrohodné. Krajský soud dle stěžovatele uvedené netvrdil, pouze uvedl, že skutkový stav byl dostatečně zjištěn. Nejvyšší správní soud stěžovatele upozorňuje, že význam pojmu „irelevantní“, jak byl použít v citovaném usnesení, není toliko, že nemá relevanci k dokazované skutečnosti, ale rovněž, že je jeho provedení nadbytečné. Rozšířený senát totiž v bodě 48 uvedl, že „(*d)ospěje-li soud k závěru, že správní orgán své povinnosti zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, dostál, může krajský soud nově uplatněná žalobní tvrzení ve světle takto zjištěného skutkového a právního stavu věci shledat irelevantními (tj. soud zjistí, že s řízením nijak nesouvisí a nejsou pro jeho výsledek podstatná nebo jsou zcela nadbytečná) nebo nevěrohodnými (tj. soud jejich pravdivosti ve světle dostatečně zjištěného skutkového stavu věci neuvěří) a nově vznesené důkazní návrhy k jejich prokázání jako nadbytečné odmítnout. Tyto své závěry však krajský soud musí vždy náležitě odůvodnit.*“ (podtrženo NSS). Krajský soud v nyní projednávané věci dospěl k závěru, že skutkový stav byl náležitým způsobem ozřejmen již v řízení před správními orgány, přičemž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2015, č. j. 2 As 217/2015 – 47, z nějž plyne, že jsou-li již v řízení před správními orgány opatřeny takové důkazy, které samy o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vedou

k závěru, že se obviněný přestupku dopustil, a zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybnostem, nemůže pasivita obviněného z přestupku zásadné vést k jeho úspěchu v navazujícím soudním řízení, ledaže by se mu podařilo tyto důkazy zpochybnit, což se v nyní projednávané věci nestalo. Za situace, kdy byla vina stěžovatele v přestupkovém řízení prokázána nade vší rozumnou pochybnost, jde výhradně k jeho tíži, že své případné námitky a důkazní návrhy neuplatnil již v přestupkovém řízení. Z uvedeného plyne, že krajský soud nijak nepochybil, neprovedl-li stěžovatelem navrhované důkazy pro jejich nadbytečnost.

[35] K uvedené námitce závěrem Nejvyšší správní soud doplňuje, že z důkazů provedených před správním orgánem navíc vůbec neplyne, že by se stěžovatelem cestovaly ve vozidle další osoby. Uvedená námitka se tak zdejšímu soudu jeví opět jako účelová, a to zejména s ohledem na ve spisu založené oznámení přestupku ze dne 21. 1. 2015, ve kterém se stěžovatel vyjádřil, že přestupek nespáchal, a následně je podepsal, aniž by uvedl jakékoli spolujezdce v části pro to přímo určené (viz č. l. 3 spisu Magistrátu města Jihlavy).

[36] Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[37] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a úspěšnému žalovanému žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. prosince 2017

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu